

Nagy Gábor

Yorick üdvözülése

Ma már hasonlíthatsz Yorick
koponyájára, tán az Isten
hamleti mozdulattal kézbe
vette, visszahőkölt a szemgödör
üres cseppkő-fényébe nézve,
s azóta is csodálkozik.

Állkapcsod csattogva felesel
a felsőbb báb-hatalommal,
dánul, svédül és oroszul
kéred számon a szövegkönyvet,
a pontos intonálást,
mielőtt térde esel.

Behúzódsz egy félreeső sarokba,
szemben Nagy László egy pityókás
ördögfajattal szkanderozik
egykedvűen, mintha csak verset írna,
gondolatban el-elkalandozik,
az ördög szőrös mancsa lekoppan.

A másik asztalnál Kormossal játszik
fejben-sakkot dudorászva Bella Pista,
a csikket elnyomva hosszúra sáncol.
Följük hajol Nagy Gazsi,
vagy csak az árnya, hisz ő a pokolban
blaszfémia. Szeme felbogárzik,

átkiabál Utassy Dzsó
a túlsó sarokból, hadonászó
kezében gejzír a gyöngyöző bor:
Mondd már meg ennek a csillagközi
Bakának, a csontváz csak vadkapor,
a pokolban léleknek lenni jó!

Leülnék melléd egy pipatömésnyi
csöndért, hallgatnánk úri Mahlert,
sátáni Lisztet, fixírozva pincérnőnk
tomporát, innánk sörre vodkát,
mámor egérlikába visszabúva
a halál is csak szemrezdülésnyi

kaland az idő ringlispíljén ülve,
a balfenéki csapszék az örökké-
valóság villanófénye, képzelet-
delírium, amelyben Hamletet,
a főhóstit túléli egy koponya,
úri szférákban üdvözülve.